

A woman with long dark hair in a braid, wearing a light-colored dress with a floral pattern, stands in profile looking out over a harbor. The scene is set at sunset or sunrise, with a large, bright sun low on the horizon. In the background, several large sailing ships are docked at a pier, and a few figures are visible on the pier. The overall mood is contemplative and historical.

De Theekist

HEIDI
CHIAVAROLI

Proloog

Hayley

*Het trainingscentrum van de marine
Coronado, Californië*

De bel was prachtig.

Hij was van koper en kon duizenden verhalen vertellen. Hij deed me denken aan de Liberty Bell in Independence Hall, die ik had gezien toen ik voor de eerste keer mijn geboorteplaats had verlaten, voordat ik bij het leger ging. Ik was daar toen met de enige man die ik respecteerde.

Op de een of andere manier wist oom Joe het. Hij wist dat ik alles achter me moest laten; het zilverkleurige schraapsel van de verliezende krasloten en de kapotte rumflessen op onze oude salontafel, naast de gebruikte injectienaalden en losse bescherm-dopjes.

Mijn moeder, Lena, bewusteloos op de bank. Glanzend kwijl dat langs haar kin naar beneden liep en dat vlekken maakte op het logo van het uniformjasje van het schoonmaakbedrijf waarvoor ze werkte.

Ik moest weg van het schreeuwen 's avonds laat.

Ik moest weg van het mes in mijn nachtkastje, voor het geval een van haar vriendjes zou binnenkomen... opnieuw.

Weg van de vraag of ik genoeg lef zou hebben om het mes te gebruiken als ik mezelf zou moeten verdedigen.

Na dat bezoek aan Philadelphia, na het zien van die verweerde, oeroude, prachtige bel, na het horen van de verhalen die oom Joe

niet mocht vertellen en die hij daarom verhulde als fictie, twijfelde ik niet meer. Ik had me verdiept in de ontstaansgeschiedenis van ons land en toen wist ik dat hij in me geloofde...

De eerste keer dat ik het mes trok om Lena's vriendje aan te vallen, was de man mijn kamer binnengeglipt. De geur van zijn goedkope aftershave verspreidde zich door de broeierige lucht. Zijn zware voetstappen naderden en ik deed alsof ik sliep, met mijn vingers om het handvat van het mes geklemd, wachtend tot hij zijn warme hand langzaam omhoog zou laten glijden langs mijn bovenbeen. Uit ervaring wist ik wat er daarna zou volgen. Maar in plaats van me eraan over te geven, in plaats van te hopen dat het allemaal snel voorbij zou zijn, dacht ik aan de verhalen van oom Joe. Aan zijn woorden.

'Je waarde wordt niet bepaald door je achtergrond, Hayley. Je waarde wordt bepaald door wat al in je zit, door wat God vanaf het begin in je heeft gelegd; het verlangen om te leven en de wil om te vechten. Dat kan niemand je afnemen. Je hebt invloed op de manier waarop je leven zal verlopen.'

Alles waar die mooie bel voor stond sprak me aan – vrijheid, trots, vaderlandsliefde en alles buiten deze bedompte kamer en deze man die mijn moeder aan haar verslavingen geketend hield. Oom Joe had me geleerd waar ik een man het beste kon schoppen. Vlug draaide ik me op mijn rug, met het mes stevig in mijn hand, en trapte.

De man kromp in elkaar zonder dat ik het mes had hoeven gebruiken en ik voelde iets van macht. De man strompelde zo snel mogelijk achteruit mijn kamer uit en stamelde dat hij me nooit meer zou lastigvallen. Op dat moment drong er iets tot me door. Iets geweldig.

Ik was stérk.

En voor mij betekende sterk zijn één ding: ik was niet zwak.

Ik was niet zoals mijn moeder.

Ik wierp een blik op de bel, op een zichtbare plek in het trainingscentrum voor de speciale eenheden van de marine. Toen ik er een week eerder was, had ik de bel genegeerd, me ervoor afgesloten. Ik had al geschiedenis geschreven door me als eerste vrouw aan te melden voor de SEAL-training, in reactie op de mededeling van de staatssecretaris van Defensie dat alle posities binnen het leger zonder uitzondering openstonden voor vrouwen, en ik was vastbesloten om als eerste vrouw te worden toegelaten. Ik had de zware toelatingstesten gehaald en alle ogen waren nu op mij gericht, of beter gezegd op de sekse die ik representeerde, want mijn naam was niet vrijgegeven aan de pers.

En ik was vastbesloten om niemand teleur te stellen. Vastbesloten om oom Joe niet teleur te stellen. Vastbesloten om...

Maar ik wilde nu niet aan Ethan denken. Of aan Emma, of de theekist en het krantenartikel dat Ethan me een paar dagen geleden had gestuurd. Dat zou me alleen maar afleiden en alles tenietdoen waar ik zo hard voor had gewerkt. Dat zou funest zijn voor mijn zelfbeeld.

De uitputtingslag waar ik me op had voorbereid was al drie dagen bezig. Het was zwaar. Elke vernederende opdracht van een van de mannen, elke bloedende wond en elke pijnlijke spier. Het slaapte kort en de bijna voortdurende onderkoeling. De golven die tegen ons aan sloegen tijdens de oefeningen in de opblaasboten en tijdens het beklimmen van de rotsen.

Vandaag, voor het eerst, stelde ik me voor dat ik naar de bel bij het hoofdkantoor zou lopen, zoals tweeëndertig van de mannen uit mijn groep al hadden gedaan, om die melancholieke klank te laten schallen en mijn groene helm naast de andere te leggen. Dan was ik klaar.

Dan had ik het opgegeven en zou ik misschien terug naar huis gaan.

Ik deed squats met mijn team en de natte stof van mijn broek wreef zand en zeezout in de open wonden aan de binnenkant

van mijn benen. We moesten met elkaar een boomstam boven ons hoofd houden en mijn armspieren brandden. De opdrachten van onze instructeur, 'omhoog, naar beneden', drongen vaag tot me door.

Ik had ergens gelezen dat als het tijdens de training ook maar in je opkwam om op te geven, je niet geschikt was om SEAL te worden.

Met die gedachte trok ik mijn blik van de bel en richtte mijn blik op het achterhoofd van mijn vriend Carpenter. Zijn armen trilden van inspanning.

De luitenant liep langs ons heen en weer en bleef naast me staan terwijl we omhoog kwamen uit onze squat. 'Ashworth, die bel ziet er goed uit, hè? Een warm bed, misschien koffie en een koekje. Oh ja, dat is ook zo, thee voor jou, hè, Ashworth? En dat klinkt nu heel lekker, hè?'

Echt, er ontging die man ook niets. Niet dat ik fantaseerde over het luiden van de bel en niet dat ik mijn thee meesmokkelde naar de eetzaal. Ik dwong mijn armen om meer kracht te hebben en wenste dat ik de thee had thuisgelaten. Ik had meer opgegeven dan dat om te bewijzen dat ik mijn mannetje kon staan.

Het was maar thee.

'Nee, luitenant!'

'Waarom zet je je team, mij en al je instructeurs voor schut met je houding? Je lijkt wel een zoutzak. Jouw zwakheid kan het team in gevaar brengen. Maak een zandkoekje, Ashworth. Je hebt drie minuten om naar de zee te rennen, door het zand te rollen en te beslissen of je er wilt zijn voor je team of niet. Ga!'

Mijn armen vielen gevoelloos langs mijn lichaam en de mannen naast me kreunden onder het toegenomen gewicht van de boomstam. 'Ja, luitenant!'

Ik rende naar het strand, struikelde maar één keer, mijn armen prikten opgelucht. Zand bedekte elke millimeter van mijn huid, van mijn geschaafde tenen tot mijn korrelige oogleden. Daarna

doek ik de ijskoude zee in. Het zout voelde ik in de wonden op mijn lichaam branden. Ik negeerde het. Ik moest me op iets anders richten dan die tijdelijke pijn. Ik dwong mijn zere benen om in beweging te blijven.

Mijn luitenant had gelijk. Deze mannen, zij waren nu mijn familie. Voor hen moest ik sterk zijn. Ik mocht hen niet teleurstellen.

Zodra ik mijn uitgeputte lichaam volledig had ondergedompeld in het water, sleepte ik mezelf naar het strand. Mijn doorweekte uniform plakte aan mijn huid en ik rolde mezelf door het zand tot ik volledig bedekt was. Ik rende terug naar de plek waar mijn team de boomstam hooghield.

Voor ik mijn positie weer innam, bracht luitenant O'Donnell zijn gezicht vlak bij het mijne. 'Er is in dit team geen plek voor zoutzakken. Hoor je me, Ashworth? Dit is een training voor strijders, begrijp je dat?' Bij elk woord dat hij schreeuwde, streek zijn warme adem langs mijn gezicht. 'Je achtergrond doet er niet toe. Je toewijding wel. Je houding. Als je het niet in je hebt, vertrek dan meteen.'

'Ja, luitenant!'

'En dat geldt voor jullie allemaal. Bepaal je positie, vóór Hell Week. Geef je op, of geef je alles voor dit team... en je land?'

Hij liep bij me vandaan en ik nam mijn positie onder de boomstam weer in. Ik hield me staande.

En ik keek niet meer naar die bel.

***

Uitgehongerd viel ik aan op mijn boterham met ham en kauwde vlug, zodat ik genoeg tijd zou hebben om ook de rest van mijn eten op te eten. Met een slok water nam ik een pijnstillertablet in. Tijdens de eerste dagen op het trainingscentrum hadden sommige mannen zich aan me voorgesteld. Ze gedroegen zich netjes,

waren zelfs bemoedigend. Anderen floten of maakten af en toe een grove, seksueel getinte opmerking. Door de jaren heen had ik wel geleerd om me af te sluiten voor de meeste zaken. En of we het nou leuk vonden of niet, we zaten aan elkaar vast. Tijdens de zware trainingen waren we afhankelijk van elkaar. We moesten loyaliteit tonen. Laten zien dat we sterk waren. Onze levens en onze eer als marinier stonden op het spel, en dan doet je geslacht er niet toe.

Tenminste, dat bleef ik tegen mezelf zeggen.

Carpenter zat naast me, met zijn kortgeschoren donkere haar en zo'n lichaam dat je alleen krijgt als je elke avond tweehonderd keer opdrukt, honderd keer per arm. Hij had iets oprechts. Alsof het hem niet uitmaakte wat de andere mannen dachten als hij met me praatte, alsof hij niet uit was op seks.

Hier bij het trainingscentrum was er geen ruimte voor zulke zaken, als je er al op uit was, wat in mijn geval niet zo was. Als ik de BUD/s-training wilde doorstaan, moest ik een van de mannen zijn. Net zo vlug grove opmerkingen maken als zij. Tuurlijk, soms voelde het als toneelspelen. Maar ja, ik had in mijn leven al zoveel geacteerd dat het moeilijk was om mijn echte ik en mijn gespeelde persoonlijkheid uit elkaar te houden.

Nadat we een tijdje hadden zitten eten, ondertussen gewend aan de geur van ongewassen lichamen, knikte Carpenter in mijn richting. 'Hiermee vergeleken is die oefening met het traangas een lachertje, hè?'

Als ik niet zo uitgeput was geweest, had ik even kunnen glimlachen om zijn verwijzing naar een van de trainingsonderdelen, waarbij de mariniers in opleiding met hun groep in een kleine ruimte zitten met hun gasmaskers op. Nadat er traangas in de ruimte was gespoten, kregen we de opdracht onze maskers af te doen, ze in een vuilnisemmer te gooien en daarna onze naam, rang, nummer en geboortedatum te noemen. Zwaar, maar, inderdaad, veel gemakkelijker dan dit.

'Je doet het goed, Ashworth. De meeste jongens dachten niet dat je zo ver zou komen.'

Ik liet niet merken dat zijn woorden me goeddeden, maar het betekende heel veel voor me dat hij dat zei. Sommige mannen hadden de bel geluid, maar anderen waren eruit geschopt omdat hun zwemtechniek niet goed genoeg was, of omdat ze niet snel genoeg renden. Ik was overal voor geslaagd, soms op het nippertje. Ik schaamde me een beetje en vroeg me af of de instructeurs me misschien lieten doorgaan omdat ze er niet op aangekeken wilden worden dat ze de eerste vrouwelijke trainee hadden weggestuurd. 'Jij ook, Carpenter. Klaar voor volgende week?'

'Zeker.' Het zelfvertrouwen dat hij tentoonspreidde, voelde ik niet.

Volgende week – Hell Week. Vijfenhalve dag vol martelingen. Training in koud water, met niet meer dan vier uur slaap per nacht. Rekruten waren weleens met hun gezicht voorover in hun bord eten in slaap gevallen. Meer dan de helft van mijn teamgenoten zou drie slingers aan het touw geven en de bel laten schallen, en daarmee hun falen aangeven. De rest zou doorgaan en heel waarschijnlijk de opleiding afronden. Ik had mezelf beloofd dat ik bij de laatste groep zou horen, maar eerlijk gezegd was ik bang.

Toen ik die avond in bed lag en wenste dat ik een kopje thee kon maken, of dat ik mijn lichaam in een warm bad zou kunnen laten zakken in plaats van genoeg moeten nemen met een korte, koude douche, gaf ik mezelf een uitbrander. Ik kon dit. Natuurlijk, fysieke kracht was belangrijk, maar doorzettingsvermogen, mentale kracht, was belangrijker. Degenen die het het liefst wilden, haalden het. Als ik ervoor kon zorgen dat ik het mentaal volhield, zou mijn lichaam volgen.

Ik draaide me om. Elke spier in mijn lichaam deed pijn door de training van de afgelopen twee weken. In het mufte slaapvertrek hoorde ik mijn eigen ademhaling. Alleen 's nachts was ik gescheiden van de mannen. Op de een of andere manier leek dat

een beetje in strijd met het mantra *laat nooit iemand achter*.

Ik dacht aan Ethan en voelde me een beetje schuldig. Ik zette de herinnering aan zijn gezicht van me af, want ik wist dat het me zou afleiden van mijn taak.

In plaats daarvan dacht ik aan oom Joe. Hij had deel uitgemaakt van het SEAL-team dat in Afghanistan Bin Laden had gepakt. Oom Joe had me aangemoedigd, geloofde in me en had er alle vertrouwen in dat ik dit respectabele werk zou kunnen doen. Hij vertrouwde erop dat ik geschiedenis zou schrijven en niet zou afvallen, in tegenstelling tot twee derde van de groep die de bel zou luiden.

Ik dacht aan mijn middelbareschooltijd en alle beslissingen in mijn schoolcarrière die me naar dit doel – de beste zijn in het militaire leven – hadden geleid.

Ik sloot mijn ogen en stelde me voor hoe het speldje van de marine op mijn uniform geprikt zou worden. Dan werd ik deel van een elitaire familie. Ik had mezelf bewezen, ik had laten zien dat ik sterk was. Hoewel ik mezelf wijsmaakte dat het niet belangrijk was, stelde ik me voor hoe het persbericht eruit zou zien.

EERSTE VROUW SCHRIJFT GESCHIEDENIS DOOR MARINE SEAL
TE WORDEN

Ik stelde me de trotse blik van oom Joe voor en het respect dat groepsgenoten en officieren me zouden betonen.

Ja, vijfenhalve dag hel was het waard.

Weer zette ik gedachten aan Ethan van me af. Ik herhaalde het motto dat ik al lang geleden uit mijn hoofd had geleerd, waarbij ik de voornaamwoorden en zelfstandige naamwoorden aanpaste, zodat ze bij mijn sekse pasten.

Ten tijde van oorlog of onzekerheid staat er een bijzonder type militair ter beschikking aan onze natie. Een gewone

*vrouw met een ongewoon verlangen om te slagen.
Geconfronteerd met tegenslag staat ze schouder aan schou-
der met Amerika's beste militairen om haar land en het
Amerikaanse volk te dienen en hun manier van leven te
beschermen.
Ik ben die vrouw.*

Ik kon elk moment wakker gemaakt worden om te moeten hard-
lopen, te moeten zwemmen of om de vloer te moeten boenen.
Ze zouden mijn spullen over de grond kunnen uitstrooien en me
opdragen alles weer op te ruimen, maar toch stond ik mezelf niet
toe in slaap te vallen voor ik het hele motto had opgezegd. De
laatste regel bleef het sterkst in mijn gedachten.

Ik zal niet falen.

***

*Vier dagen later
Hell Week*

Ik werd misselijk van de stank van zoveel mannen. Het was bijna
tweeëndertig graden en ik zat met mijn groepsgenoten in een
benauwde ruimte. Toch zou dit waarschijnlijk de meest aange-
name ervaring van de komende vijf dagen zijn. Ik keek naar de
klok aan de muur. Tien uur 's avonds. We konden allemaal niet
slapen, de gedachte aan wat er nog zou komen hield ons alert;
een dutje doen lukte niet.

Ik hoorde geschreeuw buiten de ruimte en sprong op. De deur
werd opengetrapt door een man in het zwart. Hij liep naar binnen
en vuurde een mitrailleur af op de grond.

Ik liet me naast Carpenter op de grond vallen, languit op mijn
buik, met mijn benen over elkaar en mijn handen over mijn oren,
zoals we hadden geleerd tijdens de training. Meer schoten. Het
geluid ontzette me.

Meer mannen. Meer mitrailleurs. En hoewel ik wist dat het onze instructeurs waren, voelde het erg... echt. Alsof de vijand de basis was binnengevallen. Die gedachte zette ik vlug uit mijn hoofd. Dit was een van de manieren om ons te testen. Twijfel zwaaien. Twijfel aan onze instructeurs, twijfel aan elkaar, twijfel aan onszelf.

De scherpe geur van de rook van de munitie vulde de ruimte en ik drukte mijn gezicht dicht tegen mijn arm. Opnieuw klonk er geschreeuw, daarna een bekende stem: 'Welkom in de hel, mannen.'

Toen werd er geroepen dat we de ruimte moesten verlaten. Verdwaaasd liep ik met de andere rekruten naar de deur, en daarna naar de molensteen, een vierkant stuk asfalt midden op het terrein.

Schoten. Fluittonen. Gevechtssimulatie.

Iets kouds en nats stootte hard tegen mijn lijf. Ik voelde het branden terwijl ik op het asfalt viel. Ik probeerde overeind te krabbelen, maar ik werd onderuit gespoten door een nieuwe straal uit de hogedrukspuit.

Ik verloor mijn oriëntatie. Ik wilde maar een ding: naar de zee rennen, weg van die ijsskoude waterstralen. Ik kon het aan als de instructeurs ons bevelen gaven. Maar nu werden we gewoon afgeranseld. We lagen in onze verdedigingshouding op het asfalt, wreven water uit onze ogen en moesten ons inspannen om adem te halen en bij onze groepsgenoten te blijven, terwijl de mannen met de hogedrukspuiten schreeuwden en ons ophitsten.

Ik begon te bibberen en de stof van mijn uniform kleefde aan mijn huid.

Hell Week was al een half uur bezig.

Er werd weer gefloten en daarna volgde het bevel om twintig push-ups te doen en daarna vijftig sit-ups. Een bevel om naar het strand te kruipen. Door de bewegingen van de rekrute voor me vloog er zand in mijn gezicht. Even vroeg ik me af waar Carpenter was. Mijn ellebogen brandden.

We kregen de opdracht om het water in te gaan en te gaan watertrappelen.

Onze instructeurs scholden. 'Voor wie het wil weten: de bel staat daar, boven op de heuvel. Kom op, watjes. Jullie hebben meer in je. Geef je helemaal, of luid de bel!'

Naar het zand en weer terug naar het water. Telkens weer. Een van de jongens met de grootste mond liep richting het kantoorgebouw, naar de bel. Anderen riepen naar hem, smeekten hem niet op te geven.

Hij liep door.

Binnen vijftien minuten volgden zes anderen.

Het geluid van de bel schalde over het terrein, drie duidelijke tonen voor elke rekrut.

Eindelijk mochten we het water uit. We pakten boten, worstelden ermee terug naar de zee, waar we honderden meters peddelde, en weer terug. Mijn armen prikten en brandden. We stapten uit, droegen de boot, renden ermee, kropen ermee. Het natte zand schuurde mijn bloedende ellebogen en knieën.

Nog meer fitnessoefeningen, daarna opnieuw het water in. Ik had het nog nooit zo koud gehad. Mijn lichaam beefde en ik was ervan overtuigd dat ik nooit meer warm zou worden, ik wist zeker dat ik bijna onderkoeld was. Ik wierp een blik op de ambulance die klaarstond op het strand.

In de eetzaal lukte het me maar net om mijn eieren naar binnen te werken. Niemand sprak, er werd alleen gegeten. Of ze staarden in trance naar hun eten. Ik huiverde en had het gevoel dat het allemaal een droom was. Er kwam een beeld in me op: Lena die een naald in haar arm stak, met een uitdrukking van schaamte op haar gezicht.

Ik probeerde het beeld weg te wuiven, maar eigenlijk wilde ik me storten in de betrekkelijke warmte van haar armen die vol littekens zaten van de naalden. Er waren een paar kostbare momenten geweest waarop die armen getroost hadden. Waarop

ze niet de aanleiding tot bitterheid en spanning waren geweest. Maar zelfs nu, terwijl ik uitgeput was, kwam er diep in mij iets in opstand tegen het idee geruststelling en zekerheid te zoeken bij mijn moeder. Ik voelde kooltjes van woede in me gloeien en ik wakkerde het vuur aan, want ik wist dat ik op die manier, door mijn woede, de kracht zou vinden om door te gaan.

Er werd weer gefloten en ik keek verlangend naar mijn nog volle bord. Als ik nog een hapje zou nemen, zou ik gestraft worden.

De instructeurs brachten ons naar de stalen pier, waar ze ons de opdracht gaven om in het water te springen. Ik dwong mijn lijf in beweging te blijven en mijn hoofd boven water te houden.

Ik kon het.

Mentale kracht, dat had ik nodig. Ik zou mijn spieren blijven dwingen te bewegen, ook al kon ik verder niets meer.

Ik zou niet falen.

Weer uit het water om meer oefeningen te doen, daarna naar het zand en weer het water in. Het begon licht te worden, maar de vroege ochtend stortte somber grote regendruppels over ons uit.

Het werd dag en weer avond. Nog een maaltijd, meer oefeningen in het koude water, inclusief een oefening waarbij onze handen en voeten werden vastgebonden voordat we in het water werden gegooid, en daarna werd het weer avond.

Ik verlangde naar slaap. Ik verlangde naar rust. De afgelopen zes maanden, Ethan, Emma, de theekist, het leek allemaal een droom. En door mijn slaapttekort vroeg ik me af of dat ook echt zo was.

Het was donker. Ik moest naar het strand kruipen en viel flauw. Ik werd wakker door de koude zeegolven. Er zat zand in mijn mond en in mijn neus. Gedesoriënteerd probeerde ik mezelf op te duwen uit het zand, om mijn team te volgen naar de hindernisbaan.

Ik wist wat daar wachtte. Een enorme marteling. De hindernisbaan werd door SEAL-veteranen gebruikt om zich voor te bereiden

op uitzendingen; touwklimmen, muren beklimmen, polsstok-springen, een twintig meter hoog net, prikkeldraad, touwbruggen. Hel.

Toen Ethans gezicht opnieuw in mijn gedachten kwam, samen met een beeld van de theekist, lag ik in het zand en ik wist dat ik overeind moest komen en door moest gaan, ik wist dat ik die bel niet zou, niet mócht luiden. Toch kon ik niet de kracht vinden om die herinneringen opzij te zetten. Als ik eerlijk was tegen mezelf, wilde ik dat misschien ook niet.

1

Hayley

Zes weken eerder

Revere Beach, buiten Boston

Ik trok mijn sokken van mijn bezwete voeten, propte ze in mijn sneakers en begroef mijn tenen in het zand van Revere Beach, Amerika's historische eerste publieke strand. Ik ademde de zilte zeelucht in en merkte dat mijn gedachten afdwaalden naar Californië.

Nog maar een paar weken en dan zou ik bij de prestigieuze trainingsbasis zijn om te proberen mijn dromen waar te maken. De training om SEAL te worden was geen pretje, maar ik was voorbereid. Ik zou het redden.

Ik moest nog één ding doen voor ik er helemaal klaar voor was.

Jammer dat ik meteen een knoop in mijn maag kreeg als ik eraan dacht om bij Lena langs te gaan.

Ik zuchtte, leunde achterover in het zand. Langzaam werd het iets warmer. De zon kwam vroeg op aan het strand en stond al wat hoger aan de hemel. Ik sloot mijn ogen en luisterde naar het kalmerende gekabbel van de golven. Boven me klonk de roep van een zeemeeuw. Verderop klonk gedempt geklets van twee strandwachten, daarna hoorde ik twee vrouwen praten die langsliepen. Ze hadden het over opvliegers en doorweekt beddengoed. Het geluid van hun stemmen vermengde zich met het geluid van de golven die tegen het strand sloegen.

Misschien was het toch geen goed idee geweest om naar Massachusetts te gaan.

Ik zou mijn training vast wel kunnen afronden als ik mijn verleden gewoon achter me liet. Ik kon de eerste vrouwelijke SEAL worden door gewoon vooruit te kijken en me op mijn doel te richten, in plaats van op wat achter me lag. En dat zou ik allemaal kunnen doen zonder mijn moeder onder ogen te komen, zonder stil te staan bij het zwakke kleine meisje dat ik vroeger was.

Maar hoewel ik Lena geen enkele loyaliteit verschuldigd was, was ik dat angstige kleine meisje misschien wel wat verschuldigd.

Ik onderdrukte de neiging om mijn retourvlucht te boeken. Ik was hier niet voor niets helemaal naartoe gekomen. En de vrouw die ik wilde zijn, de sterke vrouw die binnenkort een van de meest prestigieuze titels binnen de marine zou dragen, gaf niet op.

Ik ging zitten. Mijn buikspieren deden nog steeds pijn van de sit-ups die ik eerder die ochtend had gedaan. Ik schermde mijn ogen af tegen het zonlicht, en keek naar de plek waar een kind van een jaar of vijf over een lage golf dicht bij het strand sprong.

Ik was al eerder weggelopen. Het was tijd om het goed te maken. Of in elk geval om het verleden achter me te laten. Als ik deze mentale en emotionele demonen niet kon verjagen, kon ik dan van mezelf verwachten dat ik de grootste uitdaging van mijn leven aan zou kunnen?

‘Heeft hij hulp nodig?’ Een oudere vrouw met een zonnehoed op greep de hand van de man met de dikke buik naast haar vast en wees naar een plek, iets verder dan waar ik het kind had zien spelen.

Het kind was er niet meer.

Ik kwam overeind, meteen alert, speurde met mijn blik de golven af. Achter me klonk de luide roep van een man. ‘Brandon!’

Ik rende naar het water. Veel verder weg dan waar ik net zocht, zag ik wild zwaaiende armen. Het kind was meegetrokken door de onderstroom.

Ik kwam in actie. Toen ik nog op de middelbare school zat, had ik een vakantiebaan als strandwacht gehad en alles wat ik had geleerd, kwam weer boven. Ik droeg een zwempak onder mijn uniform en trok mijn legerbroek uit. Vanuit mijn ooghoek zag ik dat de vrouwelijke strandwachten uit de uitkijktoren klommen. Zij droegen reddingsboeien, maar ik kon waarschijnlijk sneller zwemmen en zou sneller bij de jongen kunnen zijn. Dat zou misschien net het verschil maken.

Ik rende langs het oudere stel en zwom met ferme slagen naar het dobberende hoofd. Vastberadenheid en een ongekend gevoel van wanhoop stuwden me vooruit. Dit was een missie die moest slagen.

De koude onderstroom vertraagde me, maar ik dwong mijn pijnlijke spieren in beweging te blijven.

Dichterbij. Nog dichterbij.

De jongen verdween weer onder water en kwam niet meer boven. Ik voelde angst, ik maakte nog krachtigere slagen, dook onder water, opende mijn ogen en voelde het zoute zeewater branden.

Niets.

Ik kwam boven om adem te halen, dook weer, en beloofde mezelf dat ik niet zonder het kind boven zou komen.

Ik zwom dieper en raakte de bodem. In het troebele water zag ik iets verderop een schaduw en ik zwom erheen. Mijn longen deden pijn, brandden in mijn borstkas. Ik blies een klein beetje lucht uit, een afgemeten hoeveelheid, want ik wist dat als mijn longen helemaal leeg waren ik niet meer dan vijftien seconden had.

De gestalte dreef verder weg. Ik blies mijn laatste lucht uit en greep naar de schimmige vorm. Mijn vingers gleden langs wat haar. Ik strekte me ernaar uit, greep het stevig vast en duwde me tegelijkertijd op van de zanderige bodem.

We kwamen allebei boven, maar ik was de enige die naar adem

hapte. Van achteren liet ik mijn beide armen onder zijn armen door glijden, greep ze stevig vast, zorgde ervoor dat zijn mond en neus boven water bleven en gebruikte mijn bovenlichaam en beenkracht om richting de kust te zwemmen.

‘Hier.’ Een van de strandwachten zwom achter me met een reddingsboei en bood aan de jongen van me over te nemen. Ik gaf hem aan haar en bleef naast haar zwemmen om me ervan te verzekeren dat ze de mond van het kind boven water hield.

Na wat een eeuwigheid leek, voelde ik weer vaste grond onder mijn voeten. We droegen de jongen naar het strand. De vader liep naast ons, zijn kleren doorweekt.

‘Er is een ambulance onderweg,’ zei een andere strandwacht.

Ik was buiten adem en we legden de jongen op de grond. Leefde hij nog? De strandwacht liet zich op haar knieën zakken, maar aarzelde. Ik duwde haar aan de kant, in de richting van de vader. ‘Ik ben getraind,’ zei ik en ik kantelde de mond en kin van het kind naar achteren. Zijn huidskleur was niet helemaal normaal. Ik boog me over hem heen en luisterde.

Geen ademhaling.

Ik zette mijn handen midden op zijn borstkas. Ik gebruikte mijn lichaamsgewicht en gaf een aantal compressies, snel en hard. Achter me begon een vrouw hardop te bidden en het horen van haar uitroepen naar een machtige God werd me bijna te veel. Ik zette mijn emoties opzij. Zouden die me altijd zo in de weg blijven zitten?

Ik kantelde zijn hoofd weer naar achteren, bracht mijn mond naar die van hem, omsloot zijn mond met mijn lippen en ademde twee keer lang uit.

Ik gaf meer compressies voor hij eindelijk begon te hoesten. Hij sputterde en spuugde zeewater in mijn gezicht. Ik veegde het weg. Iemand bood een handdoek aan die ik gebruikte. De jongen hoestte nog meer water op en begon eindelijk adem te halen.

Ik ging op mijn hurken zitten en zag opgelucht hoe er weer

kleur op het gezicht van de jongen verscheen.

‘Goddank,’ zei de man naast me. Hij wilde de jongen in zijn armen tillen.

Ik legde een hand op zijn arm en duwde hem een beetje weg. ‘Geef hem nog even een paar minuten, oké?’

‘Ik weet niet hoe...’ De man keek naar me, onze blikken ontmoetten elkaar en zijn woorden stierven weg.

Nee, dat kon niet. Hij kon het niet zijn. Dan zou ik zijn stem toch wel hebben herkend, toen hij de naam van zijn zoon riep? Dan zou ik hem toch wel hebben herkend toen hij met het kind in het water was? Hoe kritiek de situatie toen ook was, ik zou het hebben geweten.

Hij kwam overeind en keek weer naar de jongen die rustig adem leek te halen. Langzaam opende hij zijn mond. ‘Jij bent het.’

Ik wendde mijn blik af, ik schaamde me. Het deed er niet toe dat ik net het leven van zijn zoon had gered. Het deed er niet toe dat het jaren geleden was dat ik hem voor het laatst had gezien. Mijn schuldgevoelens waren nieuw. Hij was geschokt toen hij me herkende. Daardoor realiseerde ik me dat ik misschien had kunnen wegduwen wat ik hem jaren geleden had aangedaan, maar dat dat niet was gelukt.

Misschien was mijn moeder niet de enige met wie ik iets goed te maken had.

Ik dwong mezelf te glimlachen, maar alleen mijn mondhoeken gingen een beetje omhoog en het voelde nep. Zo nep.

‘Ja, ik ben het.’

Twee sterke vrouwen: gescheiden door drie eeuwen, verbonden door een geheim

BOSTON, 1773. De Onafhankelijkheidsoorlog is in volle gang.

Emma Malcolm wordt verscheurd door een loyaliteitsconflict met aan de ene kant haar vader en haar verloofde Samuel, en aan de andere kant de man van wie zij echt houdt, Noah Winslow. Als Emma Noah helpt bij een protestactie, wordt ze betrapt door Samuel, die haar chanteert met het bewijs. Trouwen met hem is de enige manier om Noahs leven te redden. Maar dan zal ze haar liefde voor Noah, haar vrienden én haar overtuigingen vaarwel moeten zeggen...

HEDEN. Hayley Ashworth doet er alles aan om de eerste vrouwelijke Navy seal te worden. Maar voor de vervulling van die droom moet ze terugkeren naar Boston, waar ze de herinneringen aan haar jeugd vol misbruik en verwaarlozing onder ogen moet komen. Als ze onverwacht de man die ze ooit liefhad tegen het lijf loopt, ontdekt ze een oude theekist met waardevolle papieren. Misschien liggen ware kracht en vrijheid wel dieper begraven dan ze zich eerst had gerealiseerd.

HEIDI CHIAVAROLI is dol op plekken die historische geheimen bewaren. Ze heeft al meerdere romans op haar naam staan, waarvan De theekist de eerste is die in het Nederlands verschijnt. Ze is de winnares van een Carol Award, een grote Amerikaanse prijs voor christelijke fictie.

KokBeekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 297 2997 0 NUR 342

9 789029 729970